

's morgens 9 uur. Dan wordt het ons te bar, door al maar rond ons uiteen spattende granaten, vooral op deze zijde van ons dorp. Wij praktizeren dan ook om hier weg te gaan. Broer Johannes z'n huis wordt door een granaat getroffen waardoor de achtergevel er geheel uitgerukt wordt. Zij zelf zaten in de kelder bij De Baarslag en Liza en Kees in een schuilkelder op de weide bij Vogelaar. Ook daar valt een grote granaat op slechts 4 meter afstand. Wij zijn zeer wonderlijk door gods hand bewaard. Maar dan omstreeks half 11 begint het zowat granaten te regenen, vooral bij ons in de buurt. Op de hoeve bij de heer Vogelaar, bij de Wed. Krijger vallen weer veel voltreffers, zodat we weer aan het twifelen slaan hier weg te komen. We waren ook erg belangstellend of Pie met haar gezin niks overkomen was, en we gingen op stap. Met zeer veel tegenzin van de Fam. Zweedijk, die haast baden om toch bij hen te blijven. We gingen echter toch, maar wat we toen gezien hebben op ons dorp is om nooit te vergeten. Midden onder het granaatvuur dat over ons dorp lag zijn we weggegaan, door het kerk-slop, waar we direct in de kerk moesten vluchten, doch ook daar durfden we niet te blijven. Weer zijn we op stap gegaan, door een half vernield dorp zodat we af en toe een omweg over de straat moesten maken door het puin, of de gaten die er in geslagen waren of stukken van daken. Het ganse dorp leek uitgestorven. Allen zo af en toe een vluchtende die ook niet wist waar naar toe. Door de Noordweg, Juliana straat naar de Spoorweg, naar Pie, die echter in de kelder bij haar schoonvader zaten. Gelukkig had de Heere ook hen gespaard wat ons al een grote vreugde was. We zijn toen doorgegaan naar de Familie in de Baan, welke we gelukkig ook alle goed aantreffen, hoewel ze ook bange uren met hun evacue's de familie van Dijke uit St.-Annaland en de oude heer Boone hadden meegemaakt. We zijn daar ca. een uur gebleven entoen was het iets stil en wij weer op stap door de Baan op huis aan. Af en toe zag men een enkel gezicht door een raam naar buiten gluren, maar op straat niemand. Nauwelijks waren we echter de deur uit of we moesten al weer terug. Toen weer weg en zo af en toe wegkruipen achter een heg of een huis. Toch ging het betrekkelijk goed, toen we dicht bij huis waren. Toen namen ze de Westweg onder vuur, wat we voor onze zagen, wanneer de granaten inslogen. Zo doende hadden we het ganse dorp gezien. Het was wel een hachelijk avontuur. Op de dorpsstraat ontmoetten we toen enkele mannen, die ons waarschuden dat bij Tollenaar op de hoek mijnen in de straat lagen. Nu dat konden we dan ook zien en deze zijn we zo ver mogelijk uit de weg gelopen.

Later waren we blij toch zulk een avontuur te hebben gewaagd. Wij hebben toen gezien wat niet velen te dele is gevallen. Niemand die zich op straat durfde wagen.

We zijn toen weer naar Fam. Zweedijk gegaan en daar gebleven tot ca. 12 uur. Toen was Krabbendijke eindelijk vrij van vuur. 's Middags zijn we toen naar huis gegaan. Zeer veel mensen kwamen toen uit hun schuilkelders te voorschijn. We waren het meest maar benieuwd naar Broer Johannes met z'n gezin. We hadden dat huis gezien dat het zo goed als vernield was en wisten niet waar zij zaten. Als ze in hun huis gebleven waren hadden ze er gewis en zeker het leven bij ingeschoten. Want we wisten pas later dat ze er niet in waren. Te begrijpen dat we er mee inzaten. Maar gelukkig hadden we een schuilplaats gevonden als genoemd, zodat er geen mens in was.

Krabbendijke was dus bevrijd. Maar 's namiddags om 3 uur wordt terwijl alle mensen op de straat waren, nog een salvo gegeven, door een misverstand, waarbij een zoon van Johs. de Jonge van 13 jaar wordt ge-